

каква намѣтка отъ бархатъ и се отправи къмъ западната частъ на къщата. По-голѣмъ дързостникъ не бѣ виждала презъ живота си. Ще ме помни — изсъска на себе си.

Но на прага на трапезарията спрѣ като вкаменена.

Високата царствена осанка е тамъ, изправена до прозореца, съ скръстени на гърди ръце. Князътъ не чува лежитѣ стѣпки и продължава да гледа навънъ, потъналъ въ дълбока размисълъ. Нѣкаква треперяща ръка несмѣло докосва лакета му. Той трепва и се обръща. Колко бледно и тъжно е лицето му! Колко измѣченъ погледътъ! А на показалеца искри смарагдътъ.

Съ безкрайна нѣжностъ Ефросина дига ръце, обгръща раменетѣ му и облѣга глава на гърдитѣ му. Хълцания разтърсватъ хубавитѣ ѣ плещи. Иваница я гледа смаянъ.

— Какво има?

— Отъ радостъ ... — шепне жената, — азъ вече не се надѣвахъ, че ще дойдешъ ...

Младежътъ бавно се освобождава отъ ръцетѣ ѣ, сѣда на една ракла и дълго я гледа втренчено.

Бѣ дошелъ, за да види съ очитѣ си мъката, която го изгаряше отъ толкова дни. Отъ далечъ хетерата бѣ опасна. Лукавиятъ бѣ прелѣстилъ съ вълшебства ума му, день и нощъ неотстъпно образътъ на чародейката го преследваше като черна магия. Споменътъ за нея бѣ пострашенъ отъ самата нея.

И затова реши да смаже змията въ самото ѣ легло-вище. Да се убеди колко невѣрна и праздна е властта ѣ надъ него.

Дързъкъ и опасенъ бѣ лѣкътъ, съ който Иваница искаше да се изцѣри.

Ефросина леко поглажда коситѣ му, сѣда до него.

— Защо дойде, Йоаница? Какво ти се е случило? Толкова сѣ тъжни очитѣ ти ...

Тя трепери, да не би да разруши съ една дума невѣроятното си щастие.

— За какво ти е мъчно, Йоаница?

Съ внезапно движение младежътъ скрива лице въ ръцетѣ ѣ, за пръвъ пътъ отъ много години сълзи опарватъ